

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a [Humans of New York](#) című fotóblog adta.

A Patkóban szerda délben találkoztam Gerei Istvánnal, aki ugyan nem udvarhelyi, de itt járt iskolába, szeretett a Küküllőben horgászni, és azóta is ez a kedvenc városa.

Gyergyószentmiklósról jöttünk valami hivatalos ügyet intézni, várjuk a fiunkat, aki a tanácsnál

van éppen. Ott élünk Gyergyóban, de ezelőtt hatvanvalahány évvel én itt mentem első osztályba, ott a kicsi állomás felé, a Küküllő-hídon túl.

Körülbelül 3 évet éltem itt. Apám erdészeti hivatalnok volt, Gyergyóból helyezték Csíkszeredába, onnan pedig ide, '56-ig azt hiszem itt laktunk, aztán innen helyezték vissza Gyergyóba.

Nagyon jó emlékeim vannak a városról. Akkor, amikor elsős voltam, **itt volt a gyermekváros** karácsony előtt, kicsi házikók voltak kivilágítva. Arra jól emlékszem, és mindig nagyon jó benyomást kelt, amikor ide jöhetek.

A Küküllő-hídon túl volt akkor az erdészeti hivatal, a kultúrházzal szemben, mi laktunk lent, és apámnak az irodája volt fent. Ilyen szolgálati lakásban laktunk. **Akkor még nem volt a kultúrház**, egy nagy park volt, és annak a közepében a jégpálya. És én télen a meleg szobából néztem az ablakból távcsővel a hokimeccset, de azt nem tudtam, hogy ki kivel játszik.

Még egy olyan élményem volt, hogy tél volt, emlékszem, s a gyerekek jöttek haza az iskolából, át a hídon, s az egyik, ravaszabbik, azt mondja a másiknak, hogy fogadjunk, hogy nem mered a nyelvedet rátenni a hídnak a korlátjára. Valamibe fogadtak, a gyerek rátette a nyelvét, **s odaragadt**.

Elkezdett ott jajgatni. Én kint voltam, s anyámnak szóltam, hogy mi történt, odaragasztották a gyermeknek a nyelvét a hídra. Anyám gyorsan egy kicsi edénybe vizet melegített, s addig locsolta, amíg felengedett.

Ott laktunk a Küküllő mellett, mentem egy bottal és gombostűvel halászni. Nem volt horgom. Aztán apám elkapott, elment az egylethez, és vett ki nekem pionírjegyet és valódi halászhorgot. És akkor nyugodtan ültem ott. De azt hiszem, hogy úgy tilosba gombostűvel többet fogtam, mint amikor engedélyem volt.

Régebb kereskedelmi ellenőr voltam, de jogtalanul nem büntettem senkit, utána dolgoztam a turisztikában is. Most készülök az örök vadászmezőkre, de **nem sietek**.

Amit csináltam, szerettem. Most is korán kelek, nem tudok csak úgy lötyögni, hogy leüljek a padra és várjam, hogy jöjjön az ebédidő.

Reményem van a hosszú életre, az anyám 93 éves volt, és nem volt szenilisebb, mint én, és nagybátyám most márciusban töltötte a 101-et, és még el lehet vele beszélgetni, volt közben hat, vagy nem tudom hány évig volt orosz fogságban, s még él.